

TYKS seniorit Helsingin olympiastadionin lumoissa 21.10.2021

Päivä ei luvannut erityisen hyvää säätä retkellemme Helsinkiin sääennusteiden mukaan, mutta mitä pidemmälle kohti Helsinkiä ajoimme, sitä aurinkoisemmaksi sää muuttui. Suurin osa osanottajista nousi autoon Tuomiokirkko aukiolta, jossa matkan johtaja Erja Lankinen otti retkeläiset vastaan. Osanottajia poimittiin mukaan myös Kivikartion pysäkiltä ja lopullinen lukumäärä oli 41 senioria. Jalobus Oy:n bussin kuljettajana toimi Vesa Sinisalo. Iloinen jälleen näkeminen ja puheensorina täytti bussin. Kuljettajamme kertoi matkan aikana erilaisia asioita reittimme varrelta, joten uutta tietoa karttui monelle seniorille.

Oppaamme Erja oli järjestänyt aamiaisen Lohjan ABC:lle, jossa nautimme tuoret croissantit täytteineen, tuoremehua ja kahvia, teetä tai kaakaota. Allekirjoittanut päätyi huomaamattaan jonoon, joka törmäsi kahviautomaatilla oikeaan jonoon, mutta siitäkin kahvikuppi törmäilystä selvittiin anteeksi pyynnöin. Lohjan ABC:llä on leipäkauppa, josta voi ostaa tuoretta vaaleaa leipää erilaisin maustein. Nyt oli kuitenkin niin kiire bussiin ja Helsinkiin, että ostokset jäivät tällä kertaa väliin.

Matka jatkui ihastellen uudenkarhean bussin mukavia penkkejä, puhelimen tai tietokoneen lataamisen mahdollistavia liittimiä, jotka oli kätkeyty innovatiivisesti tuolin selkämyksestä avautuvan suojanapin taakse. Bussi kulki turhia kolistelematta, mukavasti keinuen kohti Helsinkiä ja olympiastadionia.

Siinä se oli, maailman kaunein olympiastadion

Perille saavuttiin klo 11 ja sisäänkäynnin portailla meitä odotti opas Tarja Sorsa. Hänellä oli iso nippu avaimia mukanaan ja ne olivatkin tarpeen, koska useimmat ovet olivat vielä lukossa. Toinen oppaista oli nimeltään Mikael Wikström.

Ryhmämme jaettiin kahteen 20 hengen ryhmään. Toiseen ryhmään valittiin ne, jotka toivoivat hissien käyttöä, jos se oli mahdollista ja toinen ryhmä toivoi pärjäävänsä omin jaloin. Oman ryhmäni opas Tarja Sorsa kertoi stadionin historiasta ja toiminnasta todella hyvin. Hän elävöitti opastustaan pienillä kertomuksilla.

Olympiastadionin alkuperäiset arkkitehdit

Olympiastadionin alkuperäiset arkkitehdit olivat Yrjö Lindegren ja Toivo Jäntti. He voittivat arkkitehtikilpailun työnimellä "1500", Rakennustyöt aloitettiin 12.2.1934 ja rakennus vihittiin käyttöön 12.6.1938. Arkkitehti kaksikko kierteli ennen olympiastadionin suunnittelun alkua Euroopassa hakemassa vaikutteita suunnitelmiinsa.

Jäntin tytär on antanut haastattelun Helsingin Sanomille, jossa hän kertoi isänsä polttaneen kaikki olympiastadionin piirustukset kotinsa vihreässä kakluunissa ennen kuolemaansa v 1975. Alkuperäiset piirustukset ovat olympiastadionilla, mutta Jäntin arvokkaita kopioita ei enää ole olemassa.

Kesäolympialaiset piti järjestää v. 1940 alun perin Tokiossa, mutta Kiinan-Japanin sota esti tämän. Kisat annettiin Suomelle, mutta toinen maailmansota esti taas kisojen järjestämisen. Lopulta Suomi järjesti v. 1952 olympiakisat Helsingissä olympiastadionilla.

Luin ja kuulin myös oppaaltamme tarinan, joka liittyi Paavo Nurmen saapumiseen stadionin ulkopuolelle olympialaisten avajaisiin v. 1952. Nurmi saapui "limusiinilla" ja poliisi pysäytti matkan teon Eläintarhan urheilukentän kulmalla. Poliisi toimi saamiensa ohjeiden mukaan. Yhtään autoa ei saanut päästää läpi. Nurmea kuljettaneella autonkuljettajalla ei ollut oikeutta saapua tilaisuuteen, yrittämällä ajaa olympiastadionin viereen.

Aikansa väiteltyään asiasta, kuljettaja siirtyi takaisin autoonsa ja ilmoitti. "Meidän on pakko mennä. Siirtykää syrjään tai ampukaa". Kuljettajan istuttua autoonsa, poliisi perääntyi ja autonkuljettaja Yrjö Salovartio vei Nurmen maratonportille. Nurmen piti määrätyllä hetkellä, sopimuksen mukaan, tulla olympiasoihtu kädessään maratonportista sisään olympiastadionille. Näin sitten myös tapahtui. Nurmi sytytti olympiatulen ja juoksi sen jälkeen tornin juurelle ja antoi soihdun Martti Laitiselle ensimmäiselle torniin kiipeävälle urheilijalle. Yhteensä neljä urheilijaa, jalkapalloseura HJK:n, Kiffenin, Ponnistuksen sekä pesäpalloseura TMP:n urheilijat olivat saaneet

tehtäväkseen viedä vuorotellen olympiatulen tornin huipulle. Ylhäällä odotti Hannes Kolehmainen, joka sytytti tornin olympiatulen tulimaljaan. Malja ei ole enää tornissa, mutta tulimalja on edelleen olympiamuseon hallussa, mutta ei yleisön nähtävillä.

Olympiastadionin perusparannus- ja uudistamishanke Vuosina 2016–2020

Olympiastadionin uudistamisen ja peruskorjauksen pääarkkitehteinä toimivat Kari Raimoranta ja Kimmo Lintula. Mittavasta olympiastadionin uudistamisesta ja peruskorjauksesta arkkitehtitoimistot NRT ja K2S voittivat:

1. Arkkitehtuurin Finlandia palkinnon v. 2020
2. Designteko 2020 palkinto meni uusien puupenkkiä valmistajalle Piironen Oy:lle
3. Betonirakennepalkinto myönnettiin v. 2020
4. Puupalkinto olympiastadionin perusparannus- ja uudistamistyölle v. 2020
5. Suomen Rakennusinsinöörien RIL palkinto v. 2020 meni olympiastadionin perusparannus- ja uudistamistyölle.
6. Uudet penkit voittivat myös kestävien ja innovatiivisten hankintojen Procura + kilpailun toisen sijan v. 2019.
7. Katsomokatos palkittiin teräsrakennepalkinnolla v. 2019

Remontilla haettiin kansainväliset vaatimukset täyttävää stadionia. olympiastadion vihittiin uudelleen käyttöön 22.8.2020.

Kuulimme oppaaltamme, että suurin osa stadionin remonttia kohdistui maan alle. Räjätysaineita mm kului moninkertaisesti verrattuna alkuperäiseen rakentamiseen. Betonia kului 32500 m³ museoon, A-katsomoon ja rakenteiden vahvistamiseen yhteensä.

Seisoimme oppaamme kanssa A-katsomon alla 14 metrin syvyydessä, jossa oli mm 400 m juoksuharjoitusrata, 120 m pitkä monitoimihalli, 400 m² taitosali, 600 m² voimailutilat, keskenään identtiset pukuhuoneet, kylmä- ja kuumavesialtainen, suihkuja, saunoja, varasto- lähetystekniikan tilat, jätteidenlajittelu- ja biojätepaikat ja kokoustiloja jne. Kaikkiin paikkoihin emme päässeet sisälle.

Seinät olivat vaalea kotimaista puuta, kuusta. Maan alta löytyi myös urheilijoille hiljentymistiloja. Paikka, jota pitkin mm esiintyjät tuodaan stadionin sisätiloihin, on loiva 14 m nouseva, ohuella pehmeällä punaisella matolla peitetty käytävä. Siinä ei juhlapuvun helmat ainakaan likaannu. Seinille oli tuotu stadionilla esiintymässä käyneiden maailman tähtien julisteita. Seinältä löytyi U2:n, Rolling Stonesin, Tina Turnerin, Michael Jacksonin, Bon Jovin, Elton Johnin, AD/DC:n, Bruce Springsteenin, Metallican, Paul McCartneyn ja Madonnan julisteet. Nämä artistit ja yhtyeet ovat esimerkkejä siitä lukuisasta joukosta kotimaisia ja ulkomaalaisia esiintyjä, jotka ovat vierailleet esiintymässä stadionilla, Mestarit mukaan lukien. Lisää julisteita on tulossa käytävän seinälle.

Maan alaisissa tiloissa oli paljon kokoontumistiloja ja niitä voi vuokrata. Olympiastadionin alla on ikään kuin toinen olympiastadion. Koronan takia monet tiloista ovat tällä hetkellä käyttöä vailla, mutta toivotaan parasta, että tilat saavat

käyttäjiä jatkossa. Maan alla on myös yhteensä 502 kpl WC:tä tai urinaaleja, joita yleisö ei oikein löytänyt syksyn Huuhkajat-Ukraina jalkapallo-ottelun aikana. Reititystä WC-tiloihin tehostetaan jatkossa. WC tilat löytyvät maan alta, A-katsomon vastakkaiselta puolelta.

Ehkä olympiastadionin erikoisin vieras oli Bubi huuhkaja, joka lennähti paikalle 6.6.2007. Bubi keskeytti käynnissä olevan jalkapallo-ottelun Suomi-Belgia. Tämä vuoden kaupunkilaiseksi valittu jää myös historian kirjoihin sen vuoksi, että Suomen jalkapallomaajoukkue valitsi nimekseen Huuhkajat.

Olympiastadionin istuimet

Vanhoja, alkuperäisiä istuimien rimoja on käytetty tuoleihin, joita on huonekaluliike Vepsäläisen ja Olympiastadionin toimesta valmistettu ja Vepsäläisen liikkeissä myyty 390 € hintaan Olympiastadionin hyväksi.

Tällä hinnalla voi saada historian havinaa kotiinsa joko puutarhaan tai sisätiloihin. Jos istahtaa tuolille ja pistää silmät kiinni, voi ehkä vaipua v. 1952 olympialaisten tunnelmiin ja kuulla yleisön kohahtavan, kun Paavo Nurmi juoksee maraton portista sisään olympiastadionille ja sytyttää olympia tulen.

Vanhat stadionin istuimet uusittiin niin, että runko valmistettiin sään kestävästä teräksestä ja istuinosa sään kestävästä puukomposiitista. Istuimet on suunniteltu ja valmistettu Suomessa Salossa, Piironen perheyryksessä. Istuinmateriaalia tutkittiin paljon. Suunnittelun lähtökohdaksi oli käyttöikä ja kestävyys. Istuimet ovat helppohoitoisia, ne ovat hengittäviä ja innovatiivisia, mm rimat kulkevat juoksuratojen suuntaisesti ja niissä on mukava istua. Lisäksi muotokieli kunnioittaa olympiastadionin ainutlaatuisia arkkitehtuuria. Jokainen stadionin katsomopaikka on numeroitu ja istuinpaikkoja on remontin jälkeen yhteensä 36251 kpl. Urheilutapahtumissa ja konserteissa voidaan ottaa suurempi joukko katsojia seisomapaikkojen takia. Kaikkiaan konsertteihin voidaan silloin ottaa noin 50000 katsojaa. Istumapaikkojen lukumäärä on urheilutapahtumissa kutistuneet alkuperäisestä, v. 1952 olympialaisista yli 70000 tuhannesta istuinpaikasta noin puoleen. Aikaisimmissa remonteissa purettiin olympialaisia varten rakennettuja väliaikaisia katsomoita, jolloin istumapaikkojen lukumäärä pieneni.

Istuimme A- katsomossa ja kuuntelimme oppaamme kertomusta stadionin maanpäällisistä uudistuksista. Kokeilimme uusia istuimien istumamukavuutta ja totesimme sen erinomaiseksi. Materiaali oli lämmin verrattuna muovisiin istuimiin. Lisäksi istuin nousi vastapainonsa avulla pystyasentoon, kun istuimelta noustiin ylös, jolloin kävelyalueelle tuli enemmän tilaa. C-katsomo poistui tehden tilaa Vip aitiolle ja esteettömälle katsomolle.

Maan päällä olevat katsomot katettiin lähes kokonaan. Kattamattomia istumapaikkoja on noin 500 kpl. Rakennus on suojeltu ja museovirasto valvoi, remonttiin vaikutti museoviraston laatimat rajoitteet. Pääkatsomon katteeseen molemmille puolille mm jäi välit. Kaarteiden kohdalta juoksuradan kaarresädettä korjattiin. Vaarallisiksi koetut juoksuratojen kaarteet saatiin korjattua. Juoksuradat pinnoitettiin uudelleen ja jalkapallokenttää suurennettiin.

Stadionin nurmikko uusittiin ja se on ollut mm erityisen huollon ja huomion kohteena. Nurmikon alla on lämmitys systeemi ja veden poisto kentältä. Järjestelmä on rakennettu niin, että vesi ei koskaan jää vahingoittamaan nurmea vaan lähekkäin toisiaan rakennettu veden poistoputkisto nurmen alla, poistaa liian veden kentältä nopeasti. Nurmea on tutkittu paljon. Olympiastadionin GreenCare -nurmi on kasvanut siirtonurmikasvustona Loimaalla. Vierailumme aikana juoksuratoja peitti myös osaksi nurmi. Myös se on aitoa nurmea, joka rullataan pois kilpailujen ajaksi. Nurmi näytti hienolta ja sitä on kehuttu paljon. Nurmea on verrattu Keski-Euroopan parhaisiin stadion nurmikoihin. Oppaan mukaan tekonurmea ei Olympiastadionilla ole missään, kaikki on aitoa nurmea. Vierailumme aikana nurmikkoa puhdisti laite, joka kerää kaiken irtonaisen roskan ja nurmen pois kentältä.

Lopullinen hinta mittavalle perusparannukselle on 337 miljoonaa. Hinnaksi laskettiin alun perin 198 miljoonaa. Rakennuskustannukset ovat Helsingissä nousseet Turun tyyliin. Rakentamisen aikana oli tullut yllätyksiä, mittavat kallion louhinnat ja vahvistukset, kosteusvauriot, betonirakenteiden lisätyöt jne. Kaikkiaan rakennusta on muuten remontoitu aikojen saatossa kymmenen kertaa.

Urheilumuseo

Stadionin yleisesittelyn jälkeen siirryimme mielenkiintoiseen Urheilumuseoon, joka sijaitsee Olympiastadionin tiloissa.

Vitriinejä katsellessa meillä ei enää ollut opastusta yhtenä ryhmänä vaan jokainen kiersi museota omaan tahtiin.

Olympiasoihdut

Kaikissa olympiakisoissa paikalle saapuneet, television katsojat ja mediaa seuraavat ovat tahtoneet kokea olympiatulen sytyttämisen. Kuka sytyttää, minne tuli sytytetään ja millä tavalla. Siksi halusin paneutua siihen, ehkä tärkeimpään, olympiasoihtuun ja olympiatulen sytyttämisen historiaan Helsingin olympiakisoissa v. 1952.

Olympiatuli sytytetään Kreikassa, Olympian lehdossa, Heran alttarilla auringon avulla useita kuukausia ennen kisoja perinteisin menoin ja kuljetetaan soihtuviestinä kisapaikalle. Suomeen v. 1952 kisojen tuli tuotiin lentokoneella kaivoslampussa, ensin Tanskaan Aalborgin kaupunkiin, sitten laivalla Ruotsiin ja juoksuviestinä Tornioon. Kuvassa, jossa on olympiasoihdun polttoainekuppi, on myös nähtävänä kaivos lamppu, jossa tuli pidettiin hengissä lennon aikana.

Urheilumuseossa näimme mm Helsingin v. 1952 olympialaisten olympiasoihdun ja saimme kuulla, tekniikan, miten olympiatuli pidettiin elossa, kun se kuljetettiin läpi Suomen Pallastunturilta Olympiastadionille. Pallaksella polttolasin avulla sytytetty tuli yhdistettiin Kreikasta tulleeseen tuleen Torniossa. Matka jatkui soihtuviestinä eteenpäin.

Juoksijoiden perässä ajoi auto, jossa oli 22 soihtua ja niitä vaihdettiin juoksijoille 20 minuutin välein. Soihdussa sisällä oli erityinen palava geeli materiaali, joka paloi nopeasti loppuun. Kuulemamme mukaan soihdun polttoaineena käytettiin geeliä ja nestekaasua, jonkinlaisia palavia patruunoita. Polttoaineen oli valmistanut Redox

insinööritoimisto. Purkit täytettiin polttoaineella aina uudelleen ja olympiatulen viestijuoksu jatkui keskeytymättä. Olympiasoihdun suunnittelija oli taidemaalari ja -graafikko Aukusti Tuhka.

Olympiasoihdun varsi on visakoivua ja malja hopeaa tai hopeoitua messinkiä, kokonaispituus on 60 cm. Malja osassa on, niin kuin kuvasta näkyy seppelkuvio, olympiarenkaat ja teksti XV OLYMPIA HELSINKI 1952 HELSINFORS HELSINKI. Soihtumaljan sisällä on erillinen polttoainesäiliö. Hopeisia soihtuja valmistettiin 16 kpl ja hopeoituja messinkisiä 7 kpl. Suomen Olympiasoihtu on kaikista maailman olympiasoihduista harvinaisin, koska sitä valmistettiin niin vähän.

Keväällä v. 1952 Kultakeskus Oy valmisti siis 22 soihtua ja myöhemmin tilattiin vielä yksi soihtu. Soihtuja katosi soihtuviestissä 5 kpl ja olympiakisojen jälkeen messinkisiä soihtuja lahjoitettiin soihtuviestin järjestelyihin osallistuneille yhteistyötahoille. Ulkomaille lahjoitettiin hopeisia soihtuja 5 kpl, Ruotsiin, Tanskaan, Kreikan olympiakomitealle, Kansainväliselle olympiakomitealle ja SAS:lle. Suomeen jäi 6 kpl hopeisia soihtuja. Soihdun saivat TUL, SVUL, CIF, Helsingin kaupunginmuseo, Urheilumuseo ja Tornion kaupunki. Näistä kolme ensimmäistä ovat lahjoittaneet soihtunsa Urheilumuseolle.

Olympiasoihtua kuljettaneet saivat pronssisen plakaatin muistoksi soihtuviestistä. Plakaatit näkyvät samassa kuvassa kuin kaivoslamppu ja soihdun tulipesä.

Olympiasoihtuja saa myydä, mutta niitä ei saa viedä maasta pois. Kadonneita soihtuja putkahtaa harvakseltaan huutokauppoihin. Korkein hinta, jonka huomasiin, oli ulkomailla huutokaupassa 195000 € ja kauppa syntyi. Ulkomaille hävinneitä soihtuja ei saa takaisin Suomeen ja niitä nähdään harvoin huutokaupoissa.

Alun perin soihtuja valmistettiin soihtuviestiä varten 14 kpl. Kun soihtuja katosi heti Kreikan ensimmäisen juoksuosuuden aikana, päätettiin kiireesti tilata Kultakeskukselta lisää. Nämä 8 messinkisoihtua poikkeaa hieman aluksi tehdyistä soihtuista. Tekstiä jäi pois, samoin holkin uritus. Varren puu muuttui visakoivusta tavalliseksi koivuksi, joka lakattiin. Siinä kävi sitten niin, että messinkisoihdut tulivat kiireen vuoksi melkein yhtä kalliiksi kuin hopeasoihdut.

Muuta mielenkiintoista nähtävää museossa

Yhdessä vitriinissä oli myös v. 1939 Antti Salmenlinnan suunnittelema, Riihimäen lasin valmistama maljakko. Maljakko oli tarkoitettu v. 1940 peruuntuneisiin olympialaisiin. Kyljessä on olympiarenkaat ja erilaisia urheilutapahtumia kohokuvioina.

Stadionilla jaettu arvokisamitalleja.

Museoon on saatu mittava määrä urheilussa menestyneiden urheilijoidemme mitaleja, urheiluvaatteita ja muuta rekvisiittaa. Lisäksi Museossa oli useita videoita urheilun huippuhetkiltä. Sieltä löytyivät myös Matti Nykäsen mitalit, joiden matka oli kiemurainen ennen urheilumuseoon päätymistä.

Pidin Raision oman pojan, useamman olympialaisten kultamitalin voittaneen Pertti Karppisen puolta, kun en nähnyt häneltä yhtään esinettä museossa. Opas kertoi vievänsä asiaa eteenpäin. Hän oli myös sitä mieltä, että esineitä Karppiselta ei museolla ole. Karppisen vene on ollut näytteillä, mutta nyt tilalla on Sylvi Saimon voittoisa kultainen kajakki. Saimo voitti v. 1952 olympialaisissa kultamitalin naisten 500 m kajakkiyksikön kilpailussa. Olympiasoutaja Pertti Karppisesta on hieno, lyhyt video heti lippupisteestä vasemmalla.

Lounasaika juuri sopivasti

Lounas odotti meitä klo 12.45 ja mietimme, voimmeko tulla uudelleen museoon lounaan jälkeen. No teimme suunnitelman, joka toimi hyvin. Ensin menimme nauttimaan maukkaan lounaan ja kahvin karamellien kera ja sitten kävelimme lippuluukun ohi jatkamaan tutustumista museon aarteisiin.

Ilmeisesti lipunmyyjät tunnistivat meidät ja pääsimme sisään ilman uusia maksuja.

Olympiastadionin torni

Luulen, että kaikki, ainakin meidän ryhmästämme aikoivat mennä stadionin torniin. Kuulimme oppaaltamme, että enää ei voi kävellä tornin huipulle portaita pitkin, sillä joka kerroksessa sijaitsevat parvekkeet olivat kiinnostaneet itsemurha kandidaatteja.

Ulkoa päin olympiastadionin torni vartioi pääsisäänkäyntiä ja on omasta mielestäni kaunis, hienosti suunniteltu torni. Stadionin suunnittelijat, arkkitehdit Toivo Jäntti ja Yrjö Lindegren määräisivät tornin korkeudeksi 72 m. Korkeus perustui piirtäjien arkkitehtoniseen visioon. Urbaani legenda kertoo, että korkeus perustuisi keihäänheittäjä Matti Järvisen tuloksiin, mutta tämä ei pidä paikkaansa.

Tornin avajaiset pidettiin 20.6.1938. Torni on ollut suljettuna sotavuosina ja se on ollut silloin Ilmasuojelukeskuksen tähystysasemana. Torni avattiin yleisölle uudelleen toisen maailmansodan päätyttyä 3.3.1945.

Tornin avauduttua se muodostui yleisömagneetiksi.

Ensimmäisenä vuonna kävijöitä oli 116092 henkilöä. Jo alussa, kuten myös tällä hetkellä torni on avoinna klo 21 saakka. Mahdollisuus nähdä Helsinki kattojen yläpuolelta iltavalaistuksessa, on herättänyt kiinnostusta alusta saakka.

Juhlavin päivä olympiastadionin tornin historiassa on 19.7.1952, kun olympiatuli sytytettiin tornin huipulle. Tornissa on vietetty muitakin juhlahetkiä, kun useampi pari on vihitty tornin huipulla avioliittoon.

Ajelimme hissillä 11:sta kerrokseen neljä senioria kerrallaan. Kiipesimme pari porrasväliä, jotta pääsimme aivan ylös. Huipulta oli hienot näkymät yli Helsingin. Etsimme erilaisia, Helsingin tunnettuja kiintopisteitä kuten Linnanmäki, Kallion kirkko, Tuomiokirkko ja televisiolähetysten tunnettu torni Pasilan suunnalla. Huipulla tunnetusti tuulee ja niin stadionin tornissakin. Saimme kuitenkin hienoja kuvia Helsingin kattojen yläpuolelta.

Design Hill

Kello tikitti ja bussi odotti sovitusti klo 14.15 stadionin vieressä. Suuntasimme kohti kotia pysähtyen kuitenkin kahville ja ostoksille Design Hill nimiseen taukopaikkaan. Oppaamme Erja oli valinnut suussa sulavan kolmen suklaan kakkupalan kahvin kyytipojaksi. Kakku ja kahvi maistuivat aivan ihanilta ja virkisti meitä tutustumaan myytäviin tuotteisiin. Design Hillissä ihailin käsin tehtyä, PetriS Chocولاتen, erilaisin maustein ja muodoin valmistettua suklaata, hypistelin Marimekon tuotteita sekä monien muiden valmistajien tavaroita. Mukaan tuli myös Brinkhall's Sparkling:n omenakuohuviiniä.

Ja sitten Erja kuiskasi "korvaani", että yhdessä kulmassa myydään askartelutarvikkeita alennuksella. Mukaan lähti vähän korttitarvikkeita, mutta aika loppui kesken, en ehtinyt paljon katsella valikoimaa, koska bussi starttasi taas tien päälle ja matka jatkui kohti Turkuä.

Kurpitsaviikot 11.-24.10.2021

Poikkesimme vielä matkan päätteeksi moottoritieltä katsomaan Salossa, Rannikon puutarhan Kurpitsapeltoa.

Menossa oli kurpitsaviikot ja tien varsi oli koristeltu valaistuilla kurpitsailla. Emme pysähtyneet paikalle, mutta näimme koristelut ja kurpitsojen myyntipaikan. Seudulla on muutama kartano ja kuljettajamme kertoi tarinoita kartanoista ja alueen historiasta.

Oppaamme Erja oli laskenut tarkkaan päivän aikataulun. Oma bussipysäkkini oli Kivikartion pysäkki, mutta Tuomiokirkon aukiolla bussi oli varmaan lähes minuutilleen klo 17.30. Hieno päivä, hieno tutustumisen pääkohde olympiastadion, jossa vierailin elämäni ensimmäistä kertaa.

KIITOS mukavasta, mielenkiintoisesta matkasta Helsinkiin, mukavista matkaseuralaisista ja erityisesti hyvistä järjestelyistä kiitokset Erja Lankiselle.

Matkan järjestäjänä ja oppaana: Erja Lankinen

Matkakertomus: Tarja Lehto

Kuvat: Erja Lankinen, Pekka Lankinen, Tarja Lehto, Urheilumuseo

Asiatiedot: Urheilumuseon oppaat Tarja Sorsa ja Mikael Wikström

Helsingin Sanomat, Kaleva (Kari Alaluusua), Wikipedia, esitteet

Urheilumuseon asiakaspalvelun Riitta Forsman ja museolehtori Jonna Kokkola

SST info, Stadion info